

Χρήστος Κηπουρός

ΕΠΩΑΣΕΙΣ

Δημοκρατία

Μια ακόμη θεά των όψεων

ΕΠΩΑΣΕΙΣ

Δημοκρατία. Μια ακόμη θεά των όφρων

Copyright 2006,

Χρήστος Κηπουρός

Μαυρομιχάλη 13

Διδυμότειχο

xkipuros@otenet.gr

Εικόνα εξώφυλλου: Η θεά των όφρων, μικρό πήλινο άγαλμα 17ος αι. π.Χ., Κνωσός,
Σύνθεση συγγραφέα: το αυγό του φιδιού με τους δύο πόλους της
επώασης και η θεά με τα δύο φιδάκια.

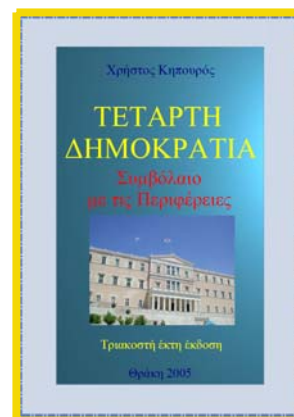
Πηγή: Αρχαιολογικό Μουσείο Ηρακλείου,

Εικ. οπισθόφυλλου: Τέταρτη Δημοκρατία, Συμβόλαιο με τις Περιφέρειες, 36η έκδοση,
Πηγή: Ηλεκτρονική βιβλιοθήκη του πρώην Βουλευτή Χρήστου Κηπουρού,

Υπομνηματισμός ποδιάς: Πέραν της εικόνας του Κοινοβουλίου με την πρόταση για την Τέταρτη Δημοκρατία, παρατίθεται κάτι το ενδιαφέρον σχετικά με την εξέλιξη της λαϊκής πολιτισμικής παράδοσης, ως προς τη λατρευτική σχέση με τα φίδια. Συγκεκριμένα, τρία ζεύγη εικόνων από ισάριθμες περιοχές της χώρας -Κρήτη, Θράκη και Επτάνησα- όπως και από διαφορετικές εποχές. Από τους προϊστορικούς χρόνους ως τους Χριστιανικούς. Ναι μεν η επιστήμη της λαογραφίας τονίζει τη διαιώνιση των αρχέγονων λατρευτικών δοξασιών, όμως η πολιτική και ειδικά η συμβολική, οφείλει να προσθέσει ότι δεν είναι ανάξια λόγου η μετάπτωση των θεοποιημένων στη διάρκεια της αρχαιότητας φιδιών, σε ακίνδυνα κατόπιν φιδάκια. Μια ακινδυνότητα η οποία στην περίπτωση της πολιτικής θα ερχόταν στην ίδια αυτή χώρα μέσα από τη Δημοκρατία και κυρίως μέσα από την από δεκαετιών διάχυσή της στις περιφέρειες. Δυστυχώς όμως ούτε μυαλό ούτε καν καρδιά του Ελλαδικού σώματος αποδείχτηκε η πρωτεύουσα, αλλά μια μεγάλη και σάπια κοιλιά.

Εικόνα εξώφυλλου,

Εικόνα οπισθόφυλλου,

Τέταρτη Δημοκρατία

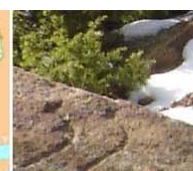
Κνωσός Κρήτη

Θεά των όφρων

Ορφικά (:) ιερή Θράκη

Βρασιγγραφία

Κεφαλονιά

Φιδάκια της Παναγής

Δημοκρατία. Μια ακόμη θεά των όψεων

ΕΠΩΑΣΕΙΣ

Δημοκρατία. Μια ακόμη θεά των όψεων

«Το παρόν κείμενο αφιερώνεται στους κόμβους του διαδικτύου με την ελπίδα πως η άνοιξή τους δεν θα τελειώσει άδοξα. Επίσης στον περιφερειακό και ομογενειακό τύπο».

Μιλώ για τις επώσεις του αυγού του φιδιού, για το οποίο εδώ και αιώνες έγραψαν ποιητές και συγγραφείς, από το Σαίξπηρ έως το Μπρεχτ ενώ ο σκηνοθέτης Ίνγκμαρ Μπέργκμαν το έκανε ταινία. Μάλιστα ο «Ιούλιος Καίσαρας» του πρώτου εξ αυτών είχε πολύ πιο πριν γραφτεί και από τον Πλούταρχο. Ειδικά για τα φιδιά που συναντά κανείς εδώ και δεκάδες αιώνες στις πνευματικές δραστηριότητες των λαών και όπου ο Ορφείας έχει και πάλι την τιμητική του με το κοσμικό αυγό του φιδιού-θεού και τη θεογονία που του αποδίδουν, αρκούν δυο λόγια στο τέλος του κειμένου αφού δεν είναι κάτι άγνωστο. Το θέμα είναι πως εμπλέκεται σε όλα αυτά η Ελληνική πολιτική και τηλεοπτική πραγματικότητα και ειδικότερα η πολιτική ζωή της τελευταίας δεκαετίας. Η οποία να μεν είναι γνωστή, όχι όμως και ως προς όλες τις όψεις της.

Καταρχήν η διαπλοκή δεν είναι αυτή που ήταν. Εδώ και καιρό είμαστε αλλού. Τα πράγματα έχουν εξελιχθεί περισσότερο. Αν μπορώ αυτό να το εκφράσω τεχνολογικά, θα έλεγα ότι οι επώσεις είναι η δεύτερη γενιά της διαπλοκής. Αν δε η τελευταία θεσμοθετεί τους εξωθεσμικούς παράγοντες ως εταίρους αν όχι εκείνους που κινούν περισσότερο από κάθε άλλη φορά τα νήματα της πολιτικής εξουσίας, οι επώσεις αποθεσμοποιούν τη Δημοκρατία, δίνοντας τη χαριστική βολή ως προς τη μορφή που πήρε στη μεταπολιτευτική περίοδο της λεγόμενης τρίτης Ελληνικής Δημοκρατίας.

Αν ακόμη και οι αγοραίοι θεσμοί έχουν κάποια νομιμοποιητική βάση, οι επώσεις το στερούνται και αυτό. Δεν έχουν καμιά απολύτως νομιμοποίηση. Είτε θεσμική είτε πολιτική και ηθική. Και μπορεί μεν η διαπλοκή να κερδοσκοπεί ή και να δρα ακόμη και ληστρικά σε βάρος της Δημοκρατίας, όμως οι επώσεις είναι κάτι χειρότερο. Αποτελούν ανώτερο στάδιο διαπλοκής, αν δεν ταυτίζονται με την ευθανασία της ίδιας της Δημοκρατίας και την έκτρωση κάθε διάδοχης μορφής της. Να το πω και αλλιώς: Είναι επιπλοκή της διαπλοκής, την αρχική μορφή της οποίας πολλοί θα αναπολούν, τρόπος του λέγειν, αν τη συγκρίνουν με τη σημερινή της μορφή.

Ένα ιδιαίτερα γνωστό στερεότυπο του γραφειοκρατικού οπλοστασίου των πολιτικών κομμάτων, είναι η φράση: «μην τα ισοπεδώνετε όλα». Μόνον όταν λέγεται απέναντι στο «νέο», αποτελεί προφανή ομολογία ήττας, αφού πάντοτε έτσι γίνεται προτού κτιστεί κάτι το νέο. Και όχι μόνο αυτό αλλά χρειάζεται και εκσκαφή ώστε να βρεθεί κατάλληλο έδαφος θεμελίωσης των ιδεών και της πολιτικής. Προσωπικά το δέχομαι με μεγάλη ευχαρίστηση. Εκείνο που δεν δέχομαι είναι η λογοκρισία, αυτή η κλώσα του γνωστού αυγού, που εδώ μάλιστα είναι και δίκροκο. Ναι μεν οι χώροι επώασής του είναι τα Μέσα των Αθηνών και κάποια των περιφερειών, όμως δεν είναι άμοιροι ευθυνών οι πολιτικοί χώροι. Ιδίως οι εξ αυτών πρώτοι διδάξαντες τρόπους επώασεων, οι οποίες σήμερα έχουν λάβει πιο σύνθετες μορφές.

Τέταρτη Δημοκρατία

Κνωσός Κρήτη

Θεά των όψεων

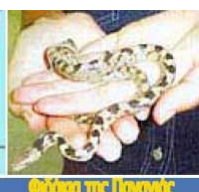
Ορφείο (:) ιερό Θράκη

Βρασιγγραφία

Κεφαλονιά

Θόρακα της Παναγίας

Δημοκρατία. Μια ακόμη θεά των όψεων

Υπήρχε και παλιότερα το φαινόμενο αυτό. Τόσο στη δεκαετία του ογδόντα όσο και στην προηγούμενη της, μετά από την εισβολή του Αττίλα στην Κύπρο, για να μην πάω στη μεγάλη νύχτα της εθνικοφροσύνης και στα όποια υποπροϊόντα της, όπως το κλούβιο αυγό του φιδιού των συνταγματαρχών και της επταετίας. Όμως εδώ και δέκα τουλάχιστον χρόνια, δυο άλλου τύπου επωάσεις δίνουν και παίρνουν. Η μια έχει να κάνει με τα εθνικά και η άλλη με τη Δημοκρατία.

Ας τις πάρω με τη σειρά. Υπάρχει ένα πολυπληθές όσο και διάχυτο, διακομματικό ακαδημαϊκό, διανοητικό, πολιτικό, όπως επίσης ηλεκτρονικό έντυπο και τηλεοπτικό Αθηναϊκό μπλοκ, με διακλαδώσεις τόσο στην περιφέρεια όσο στην Κύπρο, που με τις ευλογίες των όποιων Η.Π.Α. είτε επί των Δημοκρατικών είτε επί ρεπουμπλικανών, συν-επωάζει το Κεμαλικό αυγό, δίκη κλωσομηχανής. Πιο πρόσφατο παράδειγμα αποτελεί η στάση ως προς στο γνωστό σχέδιο του ορμώμενου από το Κουμάσι της Αφρικανικής Γκάνα Γ. Γ. του Ο.Η.Ε., για τη Μεγαλόνησο.

Ανάλογα παραδείγματα υπάρχουν σε όλη την τελευταία περίοδο. Το 1996, το 1997, το 1999 ή ακόμη και το 2004, κλπ. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, ζητούν από πάνω και τα ρέστα οργανώνοντας δια των διαπιστευμένων ειδικά στα λεγόμενα Δημοκρατικά Μέσα συκοφαντικές επιθέσεις σε Δημοκρατικά πολιτικά πρόσωπα τα οποία και «καταγγέλλουν» για αυτό που ίδιοι πράττουν. Κάποιες δε στιγμές μπαίνουν μπροστά τα ίδια τα εξέχοντα οργανικά μέλη της κλωσομηχανής, που έλεγα. Αφού δε πριν εκλογικεύσουν τη συμμετοχή στην παρακρατική δράση στη συνέχεια εγκαλούν τα πρόσωπα που έλεγα, ως παρακρατικά {!} Το αν οι άνθρωποι αυτοί μπορούν να λέγονται Δημοκράτες, ναι μεν θα το κρίνει η ιστορία, όμως και σε αυτήν κάποιος θα πρέπει να της το πει. Ότι δεν είναι. Γιατί μπορεί και να της διαφύγει.

Μια μεγάλη ζημιά που κάνουν κατά τη γνώμη μου είναι που κλέβουν την αγάπη των Ελλήνων στην πατρίδα και που ταυτόχρονα την αναθέτουν σε χώρους και πρόσωπα που ιστορικά απωθούν πολύμορφα αν δεν τους σιγοντάρουν. Εδώ συναντά κανείς άλλη μια επώαση. Οπότε και ενεργοποιούνται οι λογοκριτικές δομές των όποιων ηλεκτρονικών πυρών των τηλεοπτικών κυρίως Μέσων. Η δράση της λογοστεγούς Αθήνας και όπου το ίδιο μοντέλο μπορεί να επεκταθεί προς την περιφέρεια. Από την άλλη, το συνολικό λειτουργικό σύστημα με τους διαπιστευμένους ανθρώπους κλειδιά και τις επιλεκτικές τηλεοπτικές προσκλήσεις, όταν δεν βοά, κάνει αυτό. Συν-επωάζει. Κάτι που μυρίζει τόσο περισσότερο, όσο η υπόθεση παίρνει συστηματική μορφή.

Κατά τα άλλα η μόνη ξενοφοβία που μπορεί να δικαιολογηθεί στην πατρίδα της φιλοξενίας είναι η απέναντι στους ξένους προς το πνεύμα αυτής της χώρας και τους εισαγωγείς όλων αυτών των κατασκευών. Είτε πρόκειται για τη λεγόμενη ξενοφοβία είτε για το ρατσισμό. Ας μη θυμίσω πόσο φιλόξενοι υπήρξαν στην πολιτική ζωή τους και θυμώσει ο Δίας που εκτός από ξένιος έχει και κεραυνούς. Όλους αυτούς όντως είναι κανείς να τους φοβάται. Όπως άλλωστε οι ίδιοι φοβούνται τις ιδέες και την αντιπαράθεση, αν δεν τις μισούν, αναπαράγοντας ένα διανοητικό ρατσισμό εις βάρος όσων τις εκφράζουν, όταν δεν συμβάλουν στη φίμωσή τους, με την κλωσομηχανή που έλεγα σε ρόλους πνευματικής αν όχι ουσιαστικής κυβέρνησης.

Τέταρτη Δημοκρατία

Κνωσός Κρήτη

Θεά των όψεων

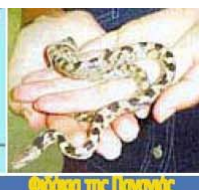
Ορφιά (:) ιερή Θράκη

Βραχνογραφία

Κεφαλονιά

Φόδια της Παναγής

Δημοκρατία. Μια ακόμη θεά των όφρων

Μιλώντας κάποτε ο Μπρεχτ με αφορμή την κατάρρευση του Ναζισμού για το τέρας του και το αυγό του φιδιού που επωάστηκε, και που λίγο έλειψε να κυριαρχήσει στον κόσμο, σύστηνε να μη βιαστούν οι πολίτες να πανηγυρίσουν τη νίκη, γιατί η κοιλιά, παρότι σάπια, παρέμενε να είναι παραγωγική. Η ιστορία έδειξε ότι συνεχίζει να είναι τέτοια. Και επίσης, ότι οι κοιλιές είναι δύο. Και δεν χρειάζεται να είναι ίδια τα αυγά που γεννούν. Ούτε φυσικά είναι. Εκτός από φίδια υπάρχουν και φιδάκια. Ναι μεν δεν χρειάζεται να ταυτίζονται, όμως δεν παύουν να έχουν ένα κοινό. Το οποίο στη δική μας χώρα, την Ελλάδα του νέου αιώνα, παραμένει ως η φίμωση των αντιπάλων ιδεών και επόμενα εμπόδιση της ελεύθερης διακίνησης και Δημοκρατικής τους έκφρασης.

Είναι λάθος η ενοχοποίηση της κοινωνίας. Γιατί δεν ευθύνεται για τον ψεκάσμο με το τηλεοπτικό DDT ενώ με τον τρόπο αυτό πέφτουν στα μαλακά αν δεν αθρώνονται τόσο τα πέντε δέκα φιδάκια, οι μήτρες που επίσημα ονομάζονται τηλεοπτικοί σταθμοί και κανάλια -λες και διαμέσου τους, ρέει κάτι- όσο βέβαια και οι ηθικοί αυτουργοί. Η κλωσομηχανή. Αν μάλιστα προσέξει κανείς το «Γενικό της Επιτελείο», πέφτει συχνά σε περιπτώσεις προηγούμενων προοδευτικών διαδρομών. Μια απλή ματιά στα Μέσα αρκεί. Όπως και στα εκ των κομμάτων οργανικά μέλη. Ποσώς ενδιαφέρει αν αυτό οφείλεται σε γενετική τροποποίηση ή αν κάποτε ήταν Δημοκράτες. Η ουσία είναι ότι οι πόλοι επώασης είναι δύο. Όπως συμβαίνει το ίδιο με τους κρόκους του ημεδαπού, ναι μεν γιαλαντζί αυγού, πλην όμως αυγού. Πρόκειται για τις δύο όψεις ενός και του ίδιου αυγού. Συγγνώμη, νομίσματος. Όλα είναι διπλά, δίδυμα. Δύο οι επώσεις, δύο οι πόλοι επώασης, δύο οι κρόκοι, δύο τα φιδάκια.

Ειδικά για τον Αθηναϊκό τύπο των σημερινών χρόνων, έχω να πω ότι ο κανόνας στον οποίο υπακούει είναι από τους λίγους που δεν έχουν εξαίρεση. Αποτελεί δηλαδή την εξαίρεση ενός άλλου κανόνα, του γνωστού εκ της γραμματικής που έχει εξαίρεση και που τον επιβεβαιώνει, όπως λέγεται, η ίδια. Αν πάλι αυτό που λέω εκληφθεί από κάποιον ως κάτι το υπερβολικό, τότε ποιο π.χ. εκ των μεγάλων φύλλων είναι αυτό που συνιστά στοιχειώδη έστω εξαίρεση; Πόσο μάλλον αν πρόκειται να αναζητηθεί ένα αντίστοιχο ελάχιστο δείγμα στη χώρα των τηλεοπτικών Μέσων μετά των όποιων διανοητικών και πολιτικών προεκτάσεων. Υποβολών είτε αθυρμάτων.

Όφειλα να μιλήσω για αυτούς που μιλούν για το αυγό του φιδιού ενώ κάνουν τα ίδια και χειρότερα. Όπως οφείλω να πω ότι ναι μεν ο Ηράκλειτος με τη ρήση: «τα πάντα ρει», απαντά σε αυτό που έκαναν τα Μέσα ιδιοποιούμενα παράνομα τη θέση του λόγου που κυβερνά τα πάντα, όμως στην ίδια ροή θα περίμενε κανείς να συμβάλουν τα πολιτισμικά ρεύματα. Άλλωστε ρεύμα χωρίς ροή δεν νοείται. Όσο δε το ζεύγος αυτό αργεί ή δεν υπάρχει -που δεν αποκλείεται- τόσο η Δημοκρατία θα συνεχίζει να απομακρύνεται. Επί του προκειμένου, η Τέταρτη {1}, που ήδη έχει καθυστερήσει.

Κατά τα άλλα, οι περί Δημοκρατίας λόγοι, ακόμη και οι πύρινοι, δεν λένε κάτι. Η ουσία είναι τι γίνεται στην πράξη. Αυτή δείχνει ότι όχι μόνο δεν ξεριζώνουν, όπως δήθεν πασχίζουν, τη μήτρα του αυγού του φιδιού, αλλά μήτρες που γεννούν ιδέες. Τέτοια άλλωστε κηρύγματα για θρυμματισμό του εν λόγω αυγού μαζί με τα τσόφλια και το περιεχόμενο, υπάρχουν από την εποχή που για πρώτη φορά διατυπώθηκαν οι φράσεις από το Σαίξπηρ, στο έργο «Ιούλιος Καίσαρας». Ο Μπρεχτ πάλι πράττοντας

Τέταρτη Δημοκρατία

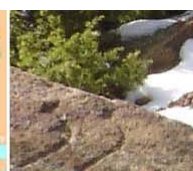
Κνωσός Κρήτη

Θεά των όφρων

Όφρω (?) ιερή Θράκη

Βρασιγγοφία

Κεφαλονιά

Φιδάκι της Παναγής

Δημοκρατία. Μια ακόμη θεά των όφρων

πολιτικότερα, άφησε μπηχτές για το μέλλον της σάπιας κοιλιάς. Εγώ νομίζω ότι δεν μας χρειάζονται ούτε φωτιές ούτε τσεκούρια. Η λύση είναι η επόμενη Δημοκρατία. Η Τέταρτη {1}. Η Ελλάδα των ιδεών και της πολιτικής, οι οποίες μπορούν να κάνουν φάρμακο έως και το δηλητήριο. Όπως γίνεται παντού. Στη φύση όσο στην επιστήμη.

Σε μια τέτοια Δημοκρατία ακόμη και τα δύο φιδάκια που έλεγα πιο πριν, μπορούν να αποδειχθούν ακίνδυνα, αν όχι ωφέλιμα. Όπως και άλλες φορές συνέβη στην ιστορία καθώς και στη μυθολογία, όταν αναδείχθηκαν μέχρι και σαν έμβλημα της υγείας και ως αντικείμενο λατρείας. Μια Δημοκρατία που παραπέμπει στη «θεά των όφρων» της γονιμότητας και των πουλιών της Κνωσού {εικ.1}, όσο στις ερχόμενες δεκαετίες. Μια εικόνα όπου η φιλοσοφία και η επιστήμη συναντούν την τέχνη και τη θρησκεία ενώ η μυθογραφία αποδίδει τη συστηματοποίησή τους, στον Ορφέα και στη θεογονία του. Ας μην επεκταθώ στα φιδάκια της Παναγιάς και στο αξιοθέατο αυτό της Κεφαλονιάς. Αν το Δημοψήφισμα που προτείνεται είναι λουτρό Δημοκρατίας, η ένδυση με ένα νέο και όμορφο θεσμικό φόρεμα, σαν το Μινωικό της ίδιας θεάς, είναι η απάντηση στις επώσεις: Δημοκρατία. Μια ακόμη θεά των όφρων.

Εικόνα 1, Θεά των όφρων, μικρό πήλινο άγαλμα, Κνωσός, Μουσείο Ηρακλείου, Σημείωση 1, Χρήστος Κηπουρός, Τέταρτη Δημοκρατία, 36η έκδοση, βλέπε ιστοσελίδα Δημοκρατείου Πανεπιστημίου Θράκης, www.eled.duth.gr

Θράκη Απρίλιος 2006,

Χρήστος Κηπουρός

ΤΕΤΑΡΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Συμβόλαιο
με τις Περιφέρειες

Τριακοστή έκτη έκδοση

Θράκη 2005